

VII Jornades de Formació per a Catequistes a Andorra

Les Jornades de Formació per a Catequistes es van inaugurar el divendres 24 de d'octubre al Centre de Congressos d'Andorra la Vella presidides per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives i amb la presència de la Cònsol Major de la Parròquia, Hble. Sra. Rosa Ferrer, el Director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi, Mn. Amich i el Delegat de Catequesi d'Urgell i Vicari de Pastoral, Mn. Antoni Elvira. En la inauguració de les Jornades, Mons. Vives va considerar que la Catequesi ha de ser molt missionera, i cal que els catequistes retrobin l'alegria d'aquesta missió. A les Jornades van participar-hi delegacions de catequistes de totes les diòcesis de Catalunya encapçalades pels seus Delegats de Catequesi, unes 350 persones.

La victòria de Crist a la Creu és cantada amb vers vibrant pel gran poeta del renaixement de la llengua catalana, Mn. Cinto Verdaguer, qui tant va arrelar en el cor del poble català. Amb una música molt inspirada del Mestre Sorribes, el 1900 s'estrenà l'«Himne de la Romeria» en honor del St. Crist de Balaguer, en presència del Cardenal Salvador Casañas, Bisbe d'Urgell, i l'himne continua viu encara avui. «Del cel blau per la drecera siau el nostre davanter; siau la nostra bandera, Sant Cristo de Balaguer». I el missatge de les seves estrofes: «Amb vostres llagues florides, Vós dels màrtirs sou el Rei; mes en les vostres ferides, per tot mal teniu remei... Per les terres catalanes vostres braços esteneu: protegiu sos monts i planes, des del mar al Pirineu... Beneïu des d'eixa serra la Ribera i Pla d'Urgell: beneïu tota la serra, de vostres peus escambell.»

GLOSSA

Un nou germà!

Una família —pares i quatre fills— va viure l'arribada d'un nou membre. El sacerdot que celebra l'eucaristia en la qual participen habitualment va demanar als quatre germans si volien preparar un testimoni sobre l'esdeveniment i exposar-lo un dels diumenges següents. Arribat el dia, començà el germà gran, de dotze anys, dient: «Tots formem part d'una mateixa família, cadascú de nosaltres és com és i va viure el naixement a la seva manera, d'una forma única. Jo, per exemple, portava anys pregant i demanant un germanet. La seva arribada ha estat com una flama que m'ha il·luminat amb la seva llum i calor, que m'ha donat la felicitat d'oferir-li el meu amor, i em vaig alegrar perquè Déu, finalment, havia escoltat la meua pregària». Seguí la segona germana, de deu anys: «També jo em vaig posar molt contenta i força nerviosa. La mare el va portar al món el mateix dia del meu aniversari. Em molestaria compartir el dia de la celebració amb ell? En veure'l per primera vegada, vaig comprendre que em feia molt feliç aquesta coincidència. La festa encara seria més gran, meva i d'aquesta petita cosa preciosa que venia del cel. Per fi un germà petit, un nen de qui poder tenir cura.»

La tercera filla, de nou anys, expressà així el seu sentir: «Durant l'embaràs de la mare, la il·lusió em va fer dedicar-

li el llibre de Sant Jordi que preparem cada any a l'escola. Tenir un infant tan petit a casa suposa molt d'esforç i feina per a tothom, tot gira entorn el nouvingut... i, sovint, no pots fer el que voldries... Quan el mires, però, i et somriu, t'adones del que compensa... i que tu també vas ser petita i que tota la família es va ocupar de tu. Això fa que l'estimis més». La de sis anys va afegir: «Saber que tindriem un germanet em va fer enfadar molt. Vaig pensar que ningú voldria estar ja amb mi... Quan ha nascut, però, he vist que no només em segueixen estimant sinó que, a més, ara els faig més falta que mai.»

Aquests germans no havien estat *enganyats* amb la promesa d'un germanet *per poder-hi jugar*. Eren conscients que el nouvingut seria, sobretot, algú a qui estimar incondicionalment, sense esperar res a canvi. Aquesta convicció propicia una escola de servei, pràctica de generositat, d'unió fraternal, una lliçó d'amor... i de presència de Déu en la vida.

El germà gran va concloure el testimoni així: «Diuen els pares que cada nou fill és un regal del cel, una mostra que Déu no ha perdut la confiança en nosaltres... Ni nosaltres en Ell. Tant de bo que sempre sigui així». «Veniu, fills meus, escolteu-me; us ensenyaré de venerar el Senyor» (Sl 34,12).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«Del cel blau per la drecera siau el nostre davanter, siau la nostra bandera Sant Crist de Balaguer»

Avi dia 9 és la festa del Sant Crist de Balaguer, que protegeix la capital i tota la comarca de la Noguera, així com la Ribera i el Pla d'Urgell, com canta l'Himne de Mn. Cinto Verdaguer, però va més enllà, i d'alguna manera tot el Bisbat d'Urgell troba en Ell la font més alta de les benediccions divines.

La victòria de Crist a la Creu és cantada amb vers vibrant pel gran poeta del renaixement de la llengua catalana, Mn. Cinto Verdaguer, qui tant va arrelar en el cor del poble català. Amb una música molt inspirada del Mestre Sorribes, el 1900 s'estrenà l'«Himne de la Romeria» en honor del St. Crist de Balaguer, en presència del Cardenal Salvador Casañas, Bisbe d'Urgell, i l'himne continua viu encara avui. «Del cel blau per la drecera siau el nostre davanter; siau la nostra bandera, Sant Cristo de Balaguer». I el missatge de les seves estrofes: «Amb vostres llagues florides, Vós dels màrtirs sou el Rei; mes en les vostres ferides, per tot mal teniu remei... Per les terres catalanes vostres braços esteneu: protegiu sos monts i planes, des del mar al Pirineu... Beneïu des d'eixa serra la Ribera i Pla d'Urgell: beneïu tota la serra, de vostres peus escambell.»

Impressiona veure com tantes persones li vénen a pregar. De dia i de nit, solemnement o bé de forma íntima... El Sant Crist de Balaguer ens rep a tots, i ens consola a tots. La seva impressionant imatge (segle xv), segons l'estil de Crist mort després de penosa agonia, ens el mostra carregat dels nostres dolors, exhaust i que exhala un darrer sospir de misericòrdia i de pau. El Santuari del Sant Crist atreu devots d'arreu, i actualment molts germans de ritu oriental hi han trobat també l'acompanyament del Fill de Déu que ens salva des de la Creu. Són molts els qui hi puguen amb gran fe i devoció. Us convido a fer-ho també nosaltres espiritualment aquest diumenge dia 9.

Davant l'enigma del dolor i de la mort, tots desitgem saber, anhem que algú ens doni llum. Jesús ens convenç amb la seva mort, perquè comprenem que és una mort per amor. Venç el mal amb l'amor, i ho aconseguim amb la seva Creu i la seva Resurrecció. És perquè estima molt, perquè estima el Pare i estima tots els homes i dones, perquè s'ha entregat a la mort i a una mort de Creu, que el Pare l'ha ressuscitat. I nosaltres creiem en Ell, confièm en Ell: «Només l'amor és digne de fe» (Hans Urs von Balthasar). I només una existència viscuda amb amor serà testimonial i convincent. Crist mereix que el seguim, mereix que creguem en Ell. En el rostre del Sant Crist resplendeix el rostre totpoderós-en-l'amor del mateix Déu. Des de Pasqua sabem que Déu pateix, que vol patir amb nosaltres, que les nostres vides li importen, que no està lluny de cada un de nosaltres. Ell porta sobre seu tot el sofriment del món i el transforma en vida.

Ja albirant el final de l'any litúrgic, se'ns proposa que pensem en el final de la vida. ¿Té sentit tot el que hem de sofrir o la mateixa mort? Si estimem com el Senyor ens revela a la Creu, trobarem sentit al nostre viure i ressuscitem amb Ell. Cantem-li que volem que ens vagi al davant com a capdavanter, i ens obri el camí de la fe a nosaltres; si pot ser amb drecera, amb rapidesa... I sota la bandera del seu Regne, aprenguem a fer, en tot, la voluntat del Pare.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA

▶ **SALVADOR BRUNA**

Ficció catòlica a França

L'enginyer industrial i llicenciat en humanitats Salvador Bruna ha estat guardonat amb el XXIV Premi Joan Maragall, que atorga la Fundació Joan Maragall a una obra d'assaig o d'investigació sobre cristianisme i cultura. A *El sofriment vicari en Graham Greene i els escriptors francesos del Catholic Revival*, Bruna arriba a la conclusió que els cristians «tenim la necessitat de respondre la raó amb la raó».

Què tracta a l'assaig?

És, de fet, un breu resum de la ficció catòlica entre 1865 i 1961, a través del fil conductor del sofriment vicari, que, en paraules planeres, significa viure intensament el dolor aliè. En especial, compara el tractament del tema en l'escriptor anglès Graham Greene (1904-1991) amb relació als escriptors francesos, i destaca una innovació notable: els personatges que se sacrifiquen pels altres no són uns herois exemplars, sinó uns protagonistes ambigus, amb tantes zones fosques com lluminoses, perquè així és la matèria de què l'home està fet.

Per què li atrau la ficció catòlica a França?

El ressorgiment de la ficció catòlica francesa va ser una manifestació cultural, social i política de primer ordre. Mostra el difícil encaix d'un catolicisme conservador amb la modernitat al llarg de tota la III República i ens ajuda a comprendre els perills de la religió quan envaeix el camp del que és polític.

Què aporta l'obra al creient?

El desig de valorar el missatge evangèlic, la realitat invisible i el misteri més que no pas una Església aparatosa, dogmàtica i excessivament jerarquitzada.

Oscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Un pacto con su ayudante de cámara

Recien elegido papa, el cardenal Roncalli hizo abolir el tradicional beso en los pies que los cardenales debían dar al sumo pontífice. También eliminó la genuflexión del personal vaticano siempre que entrara a su presencia.

Vean el testimonio de Guido Gusso, que fue ayudante de cámara, en su declaración en el proceso de beatificación de Roncalli sobre el comienzo de su trato con él. Le dijo Roncalli: «Hagamos un pacto. Basta que, por la mañana, me beses el anillo y me des los buenos días y, al final de la jornada, las buenas noches. Si quieres arrodillarte, vete a la capilla y te arrodillas ante el Santísimo.»

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva)

SER PADRES

Intenso sentimiento de pérdida

Si les contara la de niños que por la noche se levantan de la cama y van de puntillas a la habitación del progenitor custodio y a tientas le tocan los pies, para cerciorarse de que sigue en la cama, y luego vuelven sigilosamente a su habitación y, ya confiados, se duermen plácidamente...

¿Qué es lo primero que siente el niño? La experiencia del niño sorprendería a los padres... si la conocieran.

Ante la separación de los padres, se rompe en el menor la confianza en los adultos; al menos en la continuidad de la familia como institución protectora. Vive un intenso sentimiento de pérdida. Otro gran sentimiento que genera la separación es el de tristeza y lástima; es un acontecimiento estresante, el niño se siente solo y muy asustado.

Pero si la convivencia familiar está muy deteriorada, a veces la posibilidad de escapar de tal infierno procura un sentimiento de gozosa liberación. Para estos niños liberados les he buscado una denominación: *hijos del suspiro*, por el «¡Uffff!» de profundo alivio que exhalan cuando les pregunto como están en casa después de que se hayan separado sus padres.

A veces, el niño, como una estrategia de autodefensa, idealiza la figura del padre o la madre ausente. Lo cual, todo sea dicho, acostumbra a no coincidir con la realidad y es motivo de desagradable sorpresa para los adultos que conviven con el niño.

Dr. Paulino Castells

(*Creer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Señor nos lleva de la mano

El cardenal Bergoglio fue elegido presidente de la Conferencia Episcopal Argentina el 9 de noviembre de 2005, celebración litúrgica de la Dedicación de la basílica de Letrán, catedral de Roma, «madre de todas las iglesias de la urbe y del orbe». A los pocos días de su elección como papa,

tomaba posesión de la cátedra en San Juan de Letrán. Era el domingo de la Divina Misericordia (segundo de Pascua).

Las lecturas del día y las enseñanzas de Francisco nos introducen «en la contemplación del templo como lugar de la presencia de Dios» (9.11.09); manifiestan «vida y abundancia como efecto de la fuerza del Señor aceptada por su pueblo»; expresan las bendiciones para el «hombre que confía en el Señor», para todo el «que se abre a Dios, que reconoce el templo como casa de encuentro con el Señor».

Se nos invita a abrir nuestro corazón a la alegría y a la misericordia divina, a dejarnos «convertir cada día por Jesús». Con humildad, sacrificio, amor y servicio, seamos cauce del encuentro de Dios con su pueblo. En nuestro camino hacia la santidad «Él camina con nosotros»; en su compañía tenemos la certeza de «un amor que no decae, que siempre aferra nuestra mano y nos sostiene, nos levanta, nos guía».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 10. □ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Tt 1,1-9 / SI 23 / Lc 17, 1-6]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i doctor de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí; sant Tiberi, mr.; santa Teopista, vg.

- 11. □ Dimarts** [Tt 2,1-8.11-14 / SI 36 / Lc 17,7-10]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

- 12. ■ Dimecres** [Tt 3,1-7 / SI 22 / Lc 17,11-19]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i màrtir (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a la Rioja.

- 13. ■ Dijous** [Flm 7-20 / SI 145 / Lc 17,20-25]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, rel. jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867); sant Homobò, comerciant de Cremona (†1197); santa Ennata, vg.

- 14. ■ Divendres** [2Jn 4-9 / SI 118 / Lc 17,26-37]. Sant Serapi, primer màrtir mercedari; sant Josep Pignatelli, prev. jesuïta; santa Veneranda, vg.

- 15. ■ Dissabte** [3Jn 5-8 / SI 111 / Lc 18,1-8]. Sant Albert el Gran (†1280), bisbe de Ratisbona i doctor de l'Església (dominicà), patró dels naturalistes; sant Eugeni, bisbe de Toledo; sant Leopold (s. XII), noble, patró d'Àustria.

- 16. ■ † Diumenge vinent**, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Pr 31,10-13.19-20.30-31 / SI 127 / 1Te 5,1-6 / Mt 25,14-30 (o bé: Mt 25,14-15.19-20)]. Santa Margarida d'Escòcia (†1093), reina, nascuda a Hongría; santa Gertrudis (1256-1303), vg. cistercenca a Helfta; sant Edmon, bisbe; sants Roc (Roque) González, Alons Rodríguez i Joan del Castillo, jesuïtes mrs.

LA DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DEL LATERÀ

▶ Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 47,1-2.8-9.12)

En aquells dies l'àngel em va fer tornar a l'entrada del santuari i vaig veure que sota el llindar del santuari que mira a l'orient, naixia, al costat dret, una font d'aigua, i s'escolava cap a l'orient, passant a l'esquerra de l'altar. Em va fer sortir per la porta del nord, em va conduir per fora fins a l'exterior de la porta que mira a l'orient, i vaig veure que l'aigua rajava del costat dret.

Llavors em digué: «Aquesta aigua corre per les valls orientals, baixa a l'Arabà i desemboca a la Mar Morta. Entra dins les aigües salades i les saneja. A tot arreu on penetrarà l'aigua d'aquest riu, hi viurà tota mena d'animals que neden dintre l'aigua, i el peix serà molt abundant, perquè on arribi aquesta aigua, la mar serà sanejada. Allà on arribi l'aigua del riu, tot viurà. A banda i banda del riu creixerà tota mena d'arbres fruiters. No perdran mai la fulla i sempre tindran fruit. Cada mes donaran fruits primerencs, perquè l'aigua que els rega neix del lloc sant. Els seus fruits donaran aliment, i les seves fulles seran un remei.»

▶ Salm responsorial (45)

R. *Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, la mansió més sagrada de l'Altíssim.*

Déu ens és un castell de refugi, / una defensa ferma en hores de perill. / No temem res, quan se somou la terra, / quan les muntanyes s'enfonsen dins el mar. R.

Els braços d'un riu alegren la ciutat de Déu, / la mansió més sagrada de l'Altíssim. / Déu hi és al mig, es manté ferma, / Déu la defensa abans que apunti el dia. R.

El Senyor de l'univers és amb nosaltres, / la nostra muralla és el Déu de Jacob. / Veniu, mireu les gestes del Senyor, / les meravelles que fa sobre la terra. / A tot arreu ha fet cessar els combats. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 3,9b-11.16-17)

Germans, vosaltres sou un edifici construït per Déu. Jo, com a bon arquitecte, amb la gràcia que Déu m'ha donat, he posat el fonament, i d'altres continuen construint. Que cadascú miri bé com construeix. De fonament, ningú no en pot posar cap altre que el que està posat: Jesucrist.

No sabeu que sou un temple de Déu i que l'Esperit de Déu habita en vosaltres? Si algú profana el temple de Déu, Déu li'n demanarà compte, perquè el temple de Déu és sagrat, i aquest temple sou vosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-22)

Quan s'acostava la pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes, i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare». Els deixebles recordaren allò que diu l'Escriptura: «El zel del vostre temple em consumia.»

Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això? Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies». Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?». Però ell es referia al santuari del seu cos.

Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Escriptura i en aquesta paraula de Jesús.

▶ Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 47,1-2.8-9.12)

En aquellos días, el ángel me hizo volver a la entrada del templo. Del zaguán del templo manaba agua hacia levante —el templo miraba a levante. El agua iba bajando por el lado derecho del templo, al mediodía del altar. Me sacó por la puerta septentrional y me llevó a la puerta exterior que mira a levante. El agua iba corriendo por el lado derecho. Me dijo: «Estas aguas fluyen hacia la comarca levantina, bajarán hasta la estepa, desembocarán en el mar de las aguas salobres, y lo sanearán. Todos los seres vivos que bullan allí donde desemboque la corriente, tendrán vida; y habrá peces en abundancia. Al desembocar allí estas aguas, quedará saneado el mar y habrá vida dondequiera que llegue la corriente.

A la vera del río, en sus dos riberas, crecerán toda clase de frutales; no se marchitarán sus hojas ni sus frutos se acabarán; darán cosecha nueva cada luna, porque los riegan aguas que manan del santuario; su fruto será comestible y sus hojas medicinales.»

▶ Salmo responsorial (45)

R. *El correr de las acequias alegra la ciudad de Dios, el Altísimo consagra su morada.*

Dios es nuestro refugio y nuestra fuerza, / poderoso defensor en el peligro. / Por eso no tememos, aunque tiemble la tierra, / y los montes se desplomen en el mar. R.

El correr de las acequias alegra la ciudad de Dios, / el Altísimo consagra su morada. / Teniendo a Dios en medio, no vacila; / Dios la socorre al despuntar la aurora. R.

El Señor de los ejércitos está con nosotros, / nuestro alcázar es el Dios de Jacob. / Venid a ver las obras del Señor, / las maravillas que hace en la tierra: / pone fin a la guerra hasta el extremo del orbe. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 3,9c-11.16-17)

Hermanos: Sois edificio de Dios. Conforme al don que Dios me ha dado, yo, como hábil arquitecto, coloqué el cimiento, otro levanta el edificio. Mire cada uno cómo construye. Nadie puede poner otro cimiento fuera del ya puesto, que es Jesucristo.

¿No sabéis que sois templo de Dios y que el Espíritu de Dios habita en vosotros?

Si alguno destruye el templo de Dios, Dios lo destruirá a él; porque el templo de Dios es santo: ese templo sois vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 2,13-22)

Se acercaba la Pascua de los judíos, y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí; no convertáis en un mercado la casa de mi Padre.» Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora.» Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?» Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré.» Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?» Pero él hablaba del templo de su cuerpo. Y, cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y dieron fe a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús.

Jesús expulsa els mercaders del temple. Pintura de Castiglione, Museu del Prado (Madrid)

COMENTARI

La casa del Pare

L'escena de l'expulsió dels venedors del temple de la tradició joànica té aspectes peculiars que s'adiuen a la celebració d'avui. N'escollim dos que són prou significatius.

En primer lloc, aquesta escena, en Joan, obre les actuacions de Jesús en el temple de Jerusalem (2,14) i ho fa com a primer episodi d'una freqüent activitat de Jesús en la ciutat santa, clarament marcada per l'oposició dels «jueus» (2,18; 5,10; 7,15, etc.), dels fariseus (7, 32; 8,13) i de les autoritats del temple (7,45; 11, 47.57). Val a dir que el tarannà de ferma protesta de l'actuació de Jesús és subratllat en l'escena pel «fuet de cordes» que Jesús empra en l'expulsió.

D'aquesta forma, l'escena apunta a un enfrontament de Jesús que es donarà quasi sempre en el temple (5,14; 7,14; 7,28; 7,37; 8,20; 8,59; 10, 22-23). L'actitud de Jesús és moguda pel zel que sent pel veritable culte, com ho mostra la citació adaptada del Salm 69.

El segon aspecte que volem subratllar està enllaçat amb el primer: el sentit de l'escena no va ser copsat pels deixebles fins després de la resurrecció de Jesús. L'observació final del narrador subratlla que és només després de la resurrecció de Jesús que els deixebles entenen que el nou santuari anunciat per Jesús és el santuari de la seva persona. I és també aleshores que els deixebles acullen amb fe, tant el sentit de l'escriptura sobre

el veritable lloc de culte, com també l'abast de l'enigmàtic anunci d'aquest nou lloc de culte que recolza en el zel de Jesús per la casa del seu Pare. La «casa del Pare» la trobem en altres llocs de Joan: «el fill és sempre a la casa del Pare» (8,35), una casa en la qual «hi ha moltes estances» (14,3). És un espai de fraternitat i de plenitud que Jesús anuncia als deixebles mitjançant la Magdalena («digues als meus germans que pujo al meu Pare que és també el vostre Pare» 20,17). És aleshores quan «els veritables adoradors adoraran al Pare en Esperit i en Veritat» (4,24), és a dir, en l'Esperit que els dona a conèixer que Jesús és la Veritat (16,13; cf. 14,26 i 14,6).

Obertura al públic dels Arxius de la Diòcesi d'Urgell

El dijous 16 d'octubre s'obrí al públic la nova seu dels Arxius de l'Església d'Urgell, en un acte de portes obertes que va omplir la sala gran de l'Arxiu.

L'acte comptà amb la presència de l'Arquebisbe-Bisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, del Vicari episcopal Mn. Josep M. Mauri, i de l'Arxiver diocesà i capitular, Mn. Benigne Marquès, qui va fer als assistents una explicació del tipus de documents que hi han dipositats a l'Arxiu i dels objectius de l'obra en el nou edifici.

Posteriorment es van visitar les instal·lacions de la nova seu dels Arxius del Bisbat d'Urgell (*Urgellensis Ecclesiae Archivia*), on s'hi custodia l'Arxiu Capitular, l'Arxiu Diocesà i els Arxius Parroquials.

La nova seu de l'Arxiu està situat al Parc del Cadí s/n, darrera de la Catedral de Santa Maria, a l'antiga església dels Dolors.

L'Escola Diocesana de Formació inicia el curs a Balaguer

El dia 8 de novembre s'ha inaugurat el curs 2014-2015 de l'Escola Diocesana de Formació Permanent del Bisbat d'Urgell, amb la presència de Mons. Joan-Enric Vives. En el curs bàsic d'introducció a la Bíblia, la conferència inaugural ha estat a càrrec de Mn. Ramon Sàrries, que farà la major part de temari relacionat amb la Bíblia.

Al llarg del curs es tractaran temes diversos: patriarques, l'Èxode i la travessa pel desert, la monarquia, el profetisme, l'exili a Babilònia i el post-exili fins a la literatura sapiencial. El recés d'Advent, el 30 de novembre, anirà a càrrec de l'Arquebisbe d'Urgell. La cloenda del curs es farà el 13 de juny.

El mateix dia 8 de novembre s'ha iniciat el curs d'aprofundiment de l'espiritualitat cristiana que tindrà diferents ponents: el Dr. Francesc Torralba, la Gna. Victòria Triviño, Mn. Xavier Parés, entre molts d'altres.

Els cursos es duen a terme al Santuari del Sant Crist de Balaguer.

Sant Ermengol, al Monestir de les Avellanes

El dissabte dia 18 d'octubre se celebrà al Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes, els 700 anys (1314-2014) del Comte d'Urgell Ermengol X, que morí a Camporrells (La Llitera). El Comte Ermengol fou l'home just que en aquell moment feia falta al territori. Ermengol X va configurar i pacificar un territori més gran que el que avui coneixem com la Noguera, gaudint de la confiança i la lleialtat dels Reis Pere II i Jaume II. En el seu testament, el Comte, va manar ser enterrat al Monestir de Santa Maria de Bellpuig de les Avellanes.

Per celebrar i commemorar aquesta important efemèride, unes 250 persones s'aplegaren al Monestir de les Avellanes. L'acte solemne i sobri dirigit i organitzat pel Gmà. Ramon Benseny, Superior del Monestir, consistí en la lectura i interpretació d'alguns fragments del Testament d'Ermengol X, a càrrec del Dr. Robert Cuellas i Campodarbe de la Universitat de Lleida. L'ofrena floral al sepulcre d'Ermengol X, amb acompanyament musical a càrrec de la Coral Maristes Montserrat de Lleida i la brillantíssima i documentada conferència «Ermengol X i el territori» a càrrec del Dr. Prim Bertran i Roigé, de la Universitat de Barcelona.

Els gegants d'O's de Balaguer i els grallers de Gerb, així com el repic de campanes i els bonics i ben interpretats cants de l'esmentada Coral Maristes Montserrat de Lleida, donaren el toc joïós a l'acte que comptà amb la presència de diverses autoritats de la Generalitat de Catalunya, de la Diputació de Lleida i els alcaldes de les poblacions d'O's de Balaguer, Balaguer, Tàrraga, Agramunt i Camporrells. En representació del Bisbat d'Urgell hi assistí Mn. Ignasi Navarri, Vicari General de la diòcesi.

Recepció del Cos Diplomàtic

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va oferir la tarda del divendres 17 d'octubre al Palau Episcopal una recepció en honor del Cos Diplomàtic acreditat davant el Principat d'Andorra, a la qual van assistir els caps de les legacions diplomàtiques d'una trentena de països, encapçalats pel Nunci de Sa Santedat a Andorra i Espanya i Degà del Cos Diplomàtic, Mons. Renzo Fratini.

A la recepció, que va començar a les cinc de la tarda, van assistir també els representants de les principals institucions del Principat d'Andorra, encapçalats pel Síndic General i la Subsíndica General, M. I. Sr. Vicenç Mateu i M. I. Sra. Mònica Bonell, i pel Cap del Govern, M. I. Sr. Antoni Martí, acompanyat del Ministre d'Afers Exteriors, Excm. Sr. Gilbert Saboya, i altres ministres del seu gabinet. També han estat presents el Representant Personal del Copríncep Episcopal i el Director de Gabinet de la Representació del Copríncep Francès; el Vicari General d'Urgell i el Vicari Episcopal per a l'Acció Pastoral, i nombroses personalitats de la societat andorrana.

Mons. Renzo Fratini va obrir l'acte amb un breu discurs en el que, tot fent referència a la commemoració enguany del centenari del començament de la I Guerra Mundial, va subratllar la importància cabdal de la diplomàcia per establir i enfortir relacions de cooperació i amistat entre les nacions del món, així com per a solucionar els eventuals conflictes que hi puguin sorgir, i es va congratular de que Andorra tingui, cada cop més, un paper destacat dins l'escenari internacional. Tot seguit, va intervenir l'Arquebisbe d'Urgell, que va agrair les paraules del Nunci de Sa Santedat i la presència dels Ambaixadors que van assistir a l'acte.

Després dels parlaments, el Copríncep Episcopal, acompanyat de Mons. Fratini, el Síndic General i el Cap del Govern, va saludar personalment i un per un tots els assistents, i a continuació es va servir un aperitiu com a cloenda de l'acte.

ESCOLTEU RÀDIO ESTEL-PRINCIPAT

105.0 - 104.4

107.5 - 91.5

Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

LA PLETA

Cadena de pregària per les Vocacions

«La collita és abundant, però hi ha pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que hi faci anar més segadors» (Mt 9,38).

Per desè any consecutiu, la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional del Bisbat d'Urgell, es vol unir a la «Cadena de pregària per les Vocacions» organitzada a nivell de les 10 diòcesis amb seu a Catalunya. Es pretén que durant tots els dies i totes les hores del mes de novembre hi hagi persones o grups pregant per les vocacions, tot formant aquesta cadena ininterrompuda de pregària per les vocacions. Cada Diòcesi es compromet, 3 dies, a mantenir la pregària continuada, durant les 24 h del dia. A la nostra diòcesi d'Urgell li correspon organitzar aquesta cadena de pregària: el dijous 6, el diumenge 16 i el dimecres 26 de novembre.

L'experiència d'aquests anys resulta molt positiva en moltes comunitats parroquials i religioses, tant a nivell comunitari com a nivell personal. És per això que, enguany, es vol tornar a repetir. Hi pot participar tothom qui vulgui pregar. Es pot fer individualment o en comunitat.

Molts malalts agraeixen col·laborar en aquesta iniciativa. Val a dir que les comunitats de Vida Consagrada i especialment les de Vida Contemplativa participen molt en aquesta cadena. Enguany, amb mo-

tiu de l'Any de la Vida Consagrada, demanem al Senyor santes i abundants vocacions als instituts de Vida Consagrada i als monestirs de Vida Contemplativa. La cadena de pregària d'enguany s'emmarca en la celebració del Sínode extraordinari de Bisbes sobre la Família i l'Evangelització, convocat pel Papa Francesc. Seria molt bo que fèssiu arribar a la secretaria del Bisbat: despatx@bisbaturgell.org, o bé trucant a la secretaria del mateix Bisbat, la vostra intenció de pregària, indicant els dies i les hores.

Tant de bo que aquesta cadena de pregària 2014 doni un nou impuls a la Pastoral Vocacional de les diòcesis de Catalunya i d'Espanya i, en particular, a la nostra d'Urgell.

Mn. Ignasi Navarri
Rector del Seminari Diocesà d'Urgell